

KAPITOLA 1

„Sedni, Mufe!“ přikázal Sam Baxter. Štěně west highland teriéra snaživě snížilo zadek, a přestože se jím úplně nedotklo země, Amélie Haywoodová nadšeně zajásala.

„Jde vám to spolu výborně, Same,“ ujišťovala horlivě svého kamaráda. Nemohla uvěřit, jak velký pokrok Muf udělal za těch několik týdnů,

co ho znala. Když Sama poprvé potkala, jeho štěně bylo beznadějně neposlušné.

„Tohle je úplně jiný pes než ten, který se mi pokoušel rozžvýkat boty,“ pochvalovala si i paní Knoxová, recepční veterinární kliniky s názvem Archa pro zvířátka, v jejíž čekárně se teď všichni nacházeli. Paní Knoxová si od Sama vzala vodítko, omotala ho kolem háčku na zdi a prohlásila: „Žádný strach, my to tady spolu zvládneme, vid', Mufe?“

Sam s Amélie Mufa pohladili po chundelatém bílém kožíšku a podrželi ho mezi špičatýma ouškama. Poté se odebrali do části budovy, jíž

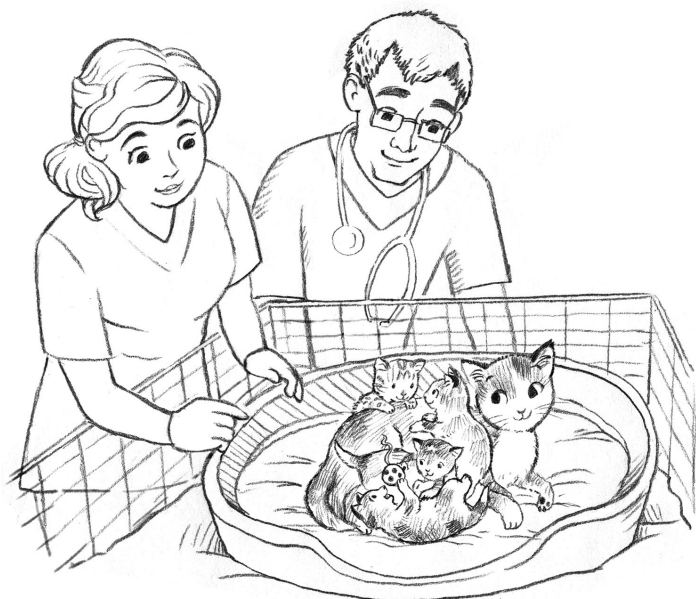

se říkalo „hotel“, protože v ní přespávala zvířata, která musela zůstat na klinice přes noc. Když míjeli kotec s párem králíčků a posléze další, s legračně skvrnitým dalmatinem, který měl ovázaný ocas, Amélii vzrušením vyletělo srdce až do krku. Přistěhovala se s maminkou sem do Welfordu teprve před pár týdny, protože její rodiče se rozešli, a Archa pro zvířátka se velmi záhy stala jejím nejoblíbenějším místem.

Vedle jednoho z kotců už stáli pan a paní Hopeovi, veterináři, kterým klinika patřila.

Ve zmíněném příbytku odpočívala Karamelka, nádherná želvovinová kočka, a její čtyři kotata, která Sam s Amélií před časem zachránili. A dnes byl významný den.

„Ahoj, vy dva,“ přivítal je pan Hope. Ačkoliv jeho bradu pokrýval plnovous, bylo zřejmé, že

se usmívá, protože se mu kůže kolem očí poskládala do laskavých vrásek.

„Přišli jste právě včas, abyste se s nimi rozloučili, než odejdou do nových domovů,“ oznámila paní Hopeová, která pečlivě chystala na stůl tři košíky a tři pytlíky s kočičími dobrotami, takže jí zrzavé vlasy stažené do ohonu sklouzly

k jednomu rameni. Ke každé hromádce přidala ještě letáček s informacemi o správné péči o kočičí mazlíčky.

Amélie vzhlédla k hodinám na stěně a zkontrolovala čas. Bylo téměř devět hodin. Za chvíli měli dorazit noví, šťastní majitelé a vyzvednout si svá koťátka. Amélie jim to pochopitelně přála, zároveň ji to však trochu rozesmutilo. Od té doby, co se Samem kočičí rodinku zachránili, byla zvyklá její členy vídat každý den.

Přistoupila ke kotci a naposledy z něj vytáhla zrzavého kocourka. Když je se Samem našli, byla koťátka tak droboučká, že se jim vešla do dlaně. Od té doby ovšem dost vyrostla. Kocourek začal okamžitě příst a máchat tlapkami do vzduchu, takže vystavil na odiv růžové polštářky na svých pacičkách.

Vtom se z recepcy ozvaly hlasy a Amélie slyšela paní Knoxovou, jak říká: „Běž dál. Už na tebe čekají.“

Vzápětí se mezi dveřmi objevila zrzavá hlava Jakuba Clearyho, Samova a Améliina kamaráda, který se jako vždycky usmíval od ucha k uchu.

„Čau,“ zahlaholil vesele.

Amélie s těžkým srdcem políbila kocourka mezi uši a pošeptala mu: „Máš tady svého páníčka.“

„Ahoj Blesku,“ vrhl se k nim Jakub a nedo-

čkávě převzal kocourka z Améliiny náruče. Jakub byl vášnivý fotograf, takže nebylo divu, že zrzka pojmenoval podle blesku na svém

